

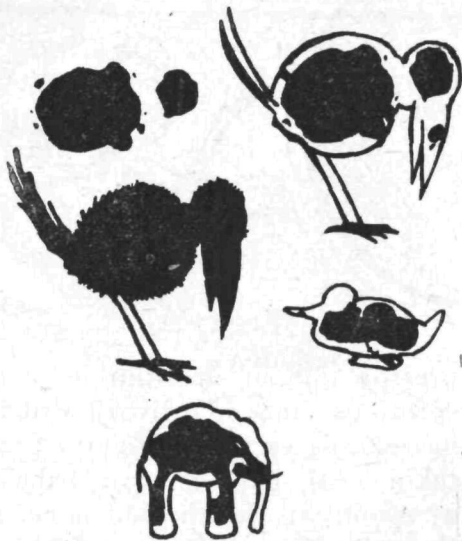
Madeži od črnila.

Ni lepo, če jih delate v šolski zvezek ali celo v knjigo, pa tudi kakšne neprilike imate z njimi. Če sede madež prav široko in udobno na prvo stran zvezka, ni več rešitve. Hitro ga pokrijete s pivnikom, ste pa zraven tako neprevidni, da postane zaradi tega madež še večji in se vam roga s papirja kakor pravcati parkelj. Potem potegnete iz žepa nožič ali radirko in ga drgnete, praskate, strgate, pihate in gladite z nohtom, obdelavate na vse načine, toda nič ne pomaga, madež je še vedno tu in papir pod njim jame postajati sumljivo prozoren in tanek.

Iz zvezka ali knjige je tega črnega tovariša tudi pridnih, a malo nepazljivih učencev težko odpraviti. Če pa kane na kos papirja, ki nima posebne vrednosti, nastane iz tega neprijetnega tovariša prav zabaven škratelj, ki ga lahko po mili volji izpremenite v različne fletne stvarce, v krokarja, račko, slona, miško, zmaja in kaj vem še vse.

Le oglejte si te »packe«! Ali ni vse to zelo zabavno! Napravite madež na košček papirja (pa samo na papir, gorje vam, če ga kanete kam drugam, to bo mamica huda) in premislite, v katero sličico bi se dal najlaže preobličiti. To lahko dosežete na dva načina: da potegnete okoli madeža okvirček (kakor na naših sličicah), ali pa da ga povečate s peresom, mu dodaste na enem oglu še malo črnila v obliki pike, četverkotnika ali ga na drugem koncu izbočite itd. Končno že posgruntate: aha, štokrlja ali žaba bo nastala iz tegale.

Madeži, ki so zvezkom najbolj nevarni, to so veliki in že malce pokriti s pivnikom, dajo včasih najbolj čudne in zagonetne slike. Pa prepričajte se sami! In če se vam kateri prav dobro posreči, ga pošljite gospodu Doro poljskemu!

IVO TROŠT:

Ni v vsaki luknji raka.

Hudo je bil objesten in domišljav Gregoračev kuža Brani. Majhen, kakor ni bil rad, je nazival samega sebe kar »mi«. Vsakogar je oblajal, če se je le drznil mimo hiše — najsi po veliki cesti.

Neko dopoldne je zopet obkladal s »hov-hovi« kolesarja, ki se mu je mudilo v mesto. Obenem je tudi kazal zobe in jih zadiral v kolesarjeve hlače, mogoče tudi v bedro. Mož je brcal, podil pasjo mrcino in se branil, kakor je mogel. Ni se ga ubranil. Moral je s kolesa. Tedaj pridrvi nasproti drug kolesar. Tresk! In oba sta bila na tleh — prvi s polomljenim kolesom, drugi s pobitim nosom in opraz